

דליה שוהם ז"ל

1959 - 2011

אצלנו | עלון קיבוץ מצר

"העולם נראה כה ריק בעיניו של אדם

החושב רק על הרים, נהרות וערים;

אך אם נזכה להכיר אדם

החושב ומרגיש כמונו,

וגם כאשר ירחק מאיתנו

הוא קרוב לנו ברוחו ונפשו -

כי אז ייראה העולם

כמו גן מלא חיים בעינינו"

גיתה

אבלים על מותה של חברתנו

דליה שוהם ז"ל

ומחבקים את המשפחה

בית מצר

דליה אהבת חיי,

הִכְרַנּוּ כַחַיִּילִים צַעִירִים בְּנֵי תִשְׁעַ עֶשְׂרֵה, לִפְנֵי יוֹתֵר מִשְׁלוּשִׁים וּשְׁתַּיִּים שָׁנִים.

מֵאֵז אוֹתוֹ יוֹם הָיִינוּ צְמוּדִים אַחַת לִשְׁנֵי כְּמַעַט בְּכָל רֹגַע. הָאֵהָבָה בֵּינֵינוּ הָיְתָה אֵהָבָה שֶׁל פֶּעַם בַּחַיִּים, מִפְּגֵשׁ נֶדִיר שֶׁל הַשְּׁלֵמָה הַדִּדִית.

שְׁנֵינוּ הִגַּעְנוּ מִמִּשְׁפָּחוֹת שֶׁעָבְרוּ דְּבָרִים לֹא קִלִּים, חוּוִינוּ חוּוִיוֹת שֶׁסִּייעוּ לָנוּ לִהְיוֹן וּלְתַמּוֹךְ אַחַת בַּשֵּׁנִי.

הָיְתָה לִי חֲבֵרָה, שׁוֹתֶפָה, מֵאֵהָבָת נִפְלָאָה, אֲשֶׁת סוֹד וְהִיעֲצָת הַטּוֹבָה, הַנֶּאֱמָנָה וְהַחֲכָמָה בְּיוֹתֵר שִׁיכּוֹלֹתִי לִבְקֶשׁ, וּמַעַל הַכֹּל הָיְתָה אִם יִלְדִינוּ. הֵם הַמִּתְנָה הַגְּדוֹלָה בְּיוֹתֵר שֶׁהָיִינוּ יְכוּלִים לֵאחֹל לְעֲצֻמָּנוּ וּשְׁבַכְלָל יְכוּלָנוּ לִבְקֶשׁ.

כִּמָּה הָיְתָה גָּאָה תַּמִּיד בְּשִׁלוּשְׁתָּם, כָּל אֶחָד בְּדַרְכּוֹ וּבִדְפּוֹס חַיִּיו. נִיִּסִּית לְתַמּוֹךְ וּלְעוֹדֵד, אֲךָ לֹא לְדַחּוֹף וּלְהֵאִיץ וּתַמִּיד חַיִּיכָת כֹּאשֶׁר הִרְגִיעוּ אֶת דְּאָגוֹתַי בְּמִילִים: "יֵהִיָּה בִסְדֵּר אֵימָא, אֵל תִּידָאֲגִי".

אֵהוּבָתִי - בִּלְתִּי נִתְפַּס מִבַּחֲנִיתִי לְדַבֵּר עֲלֵיךְ בִּלְשׁוֹן עֵבֶר. אָדָם נֶדִיר הָיְתָה. אֵהוּבָת אָדָם וְאִכְפִּתִּית, טוֹבָת לִבּ וְחֲכָמָה וְאֵלָה רַק חֶלֶק קָטָן מִתְּכּוֹנוֹתַיךְ.

אֵהָבָת הָאָדָם לֹא הָיְתָה אֲצִלךְ כְּמִימְרָא הַשְּׁגוּרָה בְּפִיהֶם שֶׁל רַבִּים. אֶת יִישְׁמַת זֹאת בְּיוֹמִיוֹם, בְּמַעֲשִׂים לֹלָא דִּיבּוּרִים מְרֻבִּים. טִיפִּלָּת בְּמִטּוּפִלִּים שֶׁלךְ בְּמִסִּירוֹת וּבֵאֵהָבָה גְּדוֹלָה, הִקְמַת בְּכוּחוֹתַיךְ הַדְּלִים מִעֵרֶךְ שֶׁל קְבוּצוֹת הַתַּעֲמָלוֹת, שֶׁהַמִּטּוּפִּלִּים בָּהֵן לֹא הִסְכִּימוּ לִקְבֹּל שִׁיעוּר מֵאֶפֶס אֶחָד אַחֵר מִלְּבַדְךָ. מִטּוּפִּלַּיךְ הַרְבִּים, שַׁעַד הַיּוֹם שׁוֹלָחִים לְךָ דְּרִישׁוֹת שְׁלוֹם וְדוּאָגִים לְבִרְיָאוֹתְךָ, הֵם הָעֵדוֹת וְהַמַּצְבָּה הַטּוֹבִים בְּיוֹתֵר לְפִוְעֶלְךָ.

אֲנִי רוֹצֶה בְּמַעֲמַד נּוֹרָא זֶה לְנַצֵּל אֶת הַהֲזַדְמָנוֹת כְּדֵי לְהוֹדוֹת לְךָ וְגַם לִבְקֶשׁ אֶת סְלִיחָתְךָ.

לְהוֹדוֹת לְךָ עַל כָּל אוֹתָן שְׁנֵים נִפְלָאוֹת בָּהֵן הִלְכְנוּ זֶה לְצַד זֶה, עַל הַשׁוֹתְפוֹת הַמִּלְאָה וְהָאוֹשֶׁר הָרַב שֶׁהִעֲנִיקָתָ לִּי. לְהוֹדוֹת לְךָ עַל הַתְּמִיכָה הַבִּלְתִּית מִסּוּיִיגָת, עַל הָאֵהָבָה, הַקְּבֵלָה וְהַהֲבָנָה שֶׁהִעֲנִיקָתָ לִּי. לְהוֹדוֹת לְךָ עַל הַיְכוּלָת וְהַסְבִּלְנוֹת לַחַיּוֹת לְצִידִי, אֲנִי יוֹדֵעַ, זֶה לֹא תַּמִּיד הִיָּה קָל.

יְקִירָה אֵהוּבָה שְׁלִי, רְצִיתִי לִבְקֶשׁ אֶת סְלִיחָתְךָ.

סְלִיחָה עַל שֶׁלֹּא הִצַּלְתִּי לְעֻזּוֹר לְךָ יוֹתֵר.

סְלִיחָה עַל שֶׁהִבְטַחְתִּי שֶׁנִּצְלִיחַ לְעֻבּוֹר אֶת הַמַּחֲלָה הָאֲרוּרָה הַזֹּאת וּלְחַזּוֹר לְשִׁיגְרָה, וְלֹא הִצַּלְתִּי לְקִיּוּם. כָּל כֵּךְ בִּיקֶשֶׁת שֶׁאֲבַטִּיחַ לְךָ שֶׁתִּירְפְּאִי וְתַחֲזִירִי לְשִׁיגְרָה הַמְּבוֹרַכָּת אֲךָ יְדִי קָצְרוּ וְלֹא הִצַּלְתִּי בְּכֵךְ.

סליחה על שלא הצלחתי להקל על מכאובייך ולהקטין את סיבלך הנורא לאורך תקופה ארוכה כל כך. כל כך רציתי. באמת.

סליחה כי למרות שהבטחתי לך, לא תזכי להכיר את הנכדים שכל כך רציתי, ולא תוכלי לסייע לילדינו לגדל אותם. כל כך ביקשת ורצית לחיות עוד ולזכות לך.

אני מבטיח לך, יקרה שלי, שגם אם את לא זכית להכירם, אנו נספר להם עלייך ונדאג שיידעו איזו אמא נהדרת היית להוריהם ואיזו סבתא מדהימה הם הפסידו.

מבטיח לך זאת בשמי ובשם ילדינו.

היי שלום יקרה שלי. תמו סבלותייך.

אנא מיצאי מרגוע ומנוחה באדמת המקום הזה שכל כך אהבת.

אוהב אותך לתמיד!

עמרי

היי שקטה / רחל שפירא

היי שקטה, עכשיו הכל בסדר
אפילו המחנק עומד להשתחרר
זה לא הגיהנום ובטח לא גן עדן
זה העולם שיש ואין עולם אחר.

היי שקטה כאילו אין בכך דופי
כאילו האוויר נותן לך הגנה
כאילו הצרות כבר מתגבשות ליופי
כאילו מעפר פורחת שושנה.

היי שקטה, כמה אפשר לשטוח
את הפגיעות מבלי לחשוש מהשפלה
כאילו הפגיעות עצמה היא סוג של כח
כאילו השלווה היא חוף הבהלה.

היי שקטה כאילו אין בכך דופי
כאילו האוויר נותן לך הגנה
כאילו הצרות כבר מתגבשות ליופי
כאילו מעפר פורחת שושנה.

דליה יקרה,

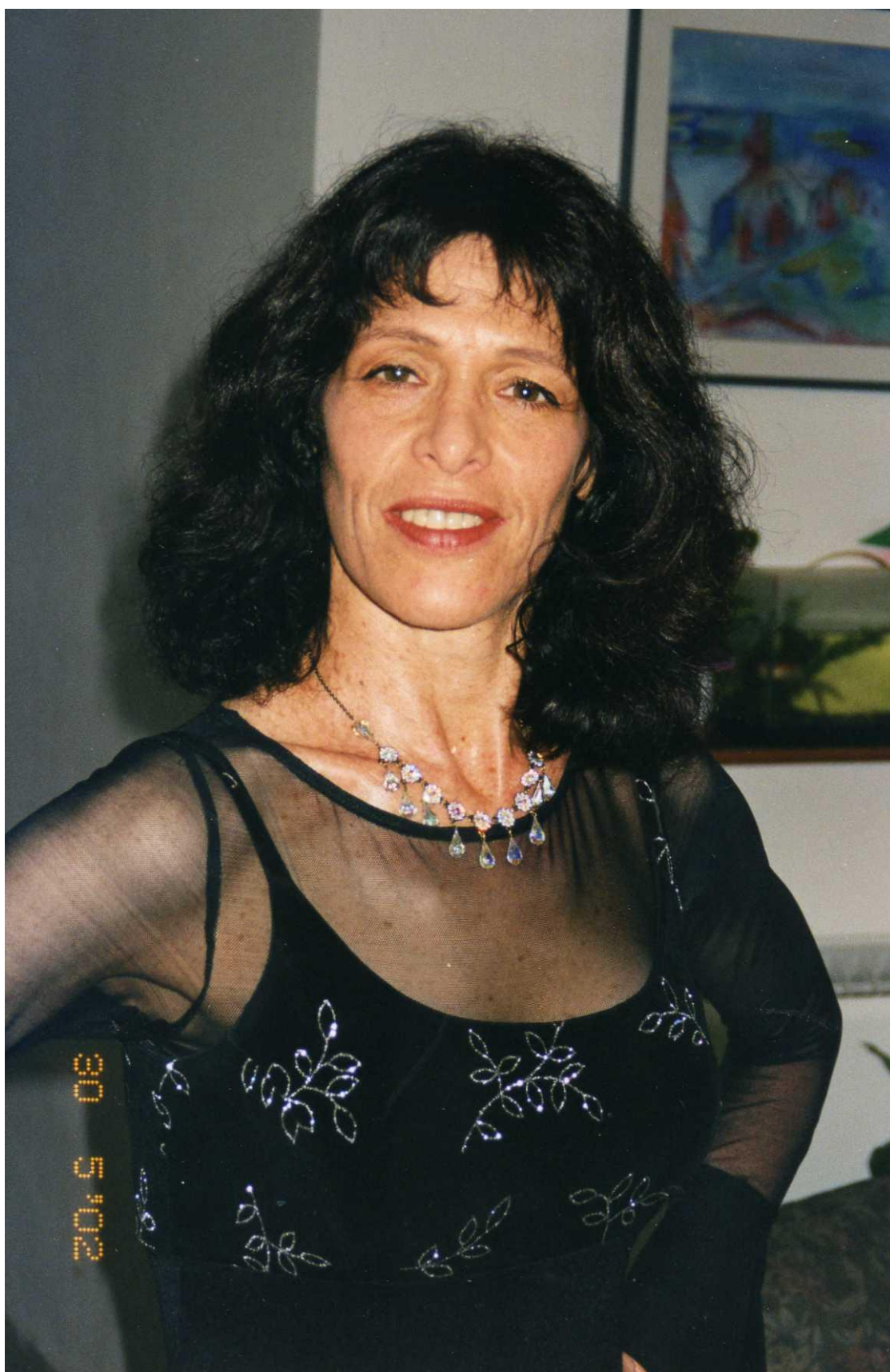
דמותך הזקופה תלווה אותנו ,
כמו אופייך וגווני אישיותך הטבועים בילדיך.
יכולות הנתינה האינסופיות שלך גברו תמיד על יכולת הקבלה שלך מאחרים....
המגע והטיפול שלך נתנו מזור לרבים מאיתנו , וידך סייעה לרובנו לחזור ולעמוד על הרגלים.
את הכל ליוותה אהבתך ודאגתך האינסופיים למשפחתך, יקיריך.

דליה יקרה , ננצור אותך לעד בליבנו
ונשמור על היקר לך מכל.

אוהבים ולא שוכחים.

דבי ברא"ס

מזכירת מצר

דליה שלי אהובה,

איך מספרים על חיים שלמים בכמה משפטים?

אני רוצה שאנשים כאן יידעו כמה היית יחידה ומיוחדת, מוכשרת, אמיצה, אמיתית.

תכונת ההצטיינות ליוותה אותך בכל תחום בחיך: בלימודים, בהדרכה בשנת שרות, בריקוד, ובעבודתך כפיזיותרפיסטית סייעת לכל-כך הרבה אנשים.

הצטיינות וצניעות היו נר לרגליך.

כל מה שעשית תמיד היה עם השקעה ענקית, ללא גבול.

בנית עם עמרי אהובך משפחה מופלאה. שלושת ילדיך היו מקור לגאווה ואושר עבורך. נתת למשפחתך את נשמתך, דאגת לכולם בכל הפרטים הקטנים.

כשחלית והבנת שמצבך קשה, לקחת על עצמך משימה, השקעת כל שניתן כדי להבריא, לא התייאשת. למרות הנפילות, הרמת ראש והמשכת באמונה קדימה. אמרת שאת מוכרחה לחיות למען עמרי והילדים.

דליה, סבלת כגיבורה מכאבים שהפכו לייסורים, אך לא הפסקת להאמין ולקוות.

מסע חיינו המשותף, יד ביד, מסתיים היום כאן, בעמק הזה, שהיה נוף ילדותנו.

נוחי חברה אהובה שלי. את תחסרי לי בכל יום ויום מחיי.

אוהבת אותך,

מיכל קציר

(בת קבוצת זמיר)

דליה יקרה,

לפני מספר חודשים קיבצת את כולנו הזמירים לערב גיבוש. התכנסנו בבית קפה חביב בבנימינה ואת ביקשת שכל אחד יגיד מספר מילים על משפחתו, וכמובן כדי שיהיה ברור לכולנו למה הכוונה, התחלת ראשונה. קולך היה צרוד מעט.

דיברת באהבה ובגאווה על משפחתך, כשדיברת על הילדים עיניך קרנו כאילו אמרת "זו היצירה הגדולה שלי". אולי כבר אז רצית לומר לנו שלום ושלמרות שהתפזרנו והתרחקנו את מרגישה קרובה ואוהבת. מעין פרידה מוקדמת.

תמיד בלטת בנוף הקבוצה. בילדותך התנשאת בראש וחצי מעל כולנו. היה לך יתרון גובה... ואפילו הובלת את נבחרת בנות מצר לזכייה היסטורית באליפות הקט-סל האזורית.

במוסד, כשכבר הצלחנו להדביק אותך בגובה, (לפחות חלק מאיתנו) בלטת ביכולתך ללמוד (וזה לא היה קל בתקופה ההיא). הצטיינת בכל המקצועות ובשנתיים האחרונות במוסד ריכזת בכישרון את וועדת התרבות.

אחרי סיום המוסד יצאנו יחד לשנת י"ג בשומר הצעיר. תקופה זו הייתה לך תקופה נהדרת, זכית לפעול ולחיות בקומונה עם צוות נהדר בקן גבעת שמואל.

הפעלתם קן שומרי בחצר האחורית של משפחת אלפרון ולא פעם סיפרת על היחסים הנהדרים עם משפחת הפשע שאפילו נתנו חסות לפעילותכם בקן.

התחתנת ראשונה ואורי הוא הבן הבכור שלכם ושלנו.

הגשמת את חלומך ולמדת פיזיותרפיה ולאחר הלימודים פתחת מכון קטן בקיבוץ. בתקופה זו נגעת בכולנו, בכל חברי הקיבוץ: הכנת אותנו ללידה, עקבת אחרי התפתחות התינוקות, טיפלת בוותיקים במסירות, ובימי ראשון חיברת לנו בחזרה אברים שפירקנו בכדורגל בשבת.

ליוויתי אותך כרכז משק כשיצאת לעבוד במכון הפיזיותרפיה בדגני.

לא היה לך קל, עבדת שעות ארוכות והעמסת על עצמך עוד ועוד שעות נוספות, אבל נהנית מכל רגע. התאהבת בצוות והם בך.

המחלה תפסה אותך בשיא הקריירה וזמן קצר לאחר שהקמתם את ביתכם החדש, דווקא כשהכול צריך היה להיות מושלם.

הקדמת אותנו תמיד והקדמת גם ללכת.

דעי שלמרות שהתפזרנו והתרחקנו אנחנו ה"זמירים" כולם, אוהבים אותך מאד.

דליה יקרה,

חברתי האהובה, ובתחושת אחותי הגדולה.

אני עומדת פה, ומסרבת להאמין שלא אשמע עוד את קולך הרך, המלטף והמעודד שתמיד תמיד מבשר אופטימיות, אהבה וחום.

ליבי שבור, מסרב להאמין שלא אראה אותך יותר, שלא אזכה לחיבוק שלך, למגע שלך, למסא'ג אוהב כשהגב כואב, או לדברייך "שכתפיי שמוטות מדי".

הכרנו לפני 22 שנים, בהחלט פרק זמן רב של המון חוויות, וזכרונות משותפים.

אני נערה בת 18-כמו שנונה עכשיו....חברתו הרישמית של גילי, הבן דוד של עומרי. את כבר אימא לילד בן 6.

לחתונה שלי ושל גילי, הגעתם כמשפחה מורחבת, משפחה יפה, מאושרת, אורי כבר בן 11 וחצי, רון בן 4 וחצי ושנונה, שזה עתה נולדה, בדיוק בתאריך הלידה שלי ב 9 בינואר. תמיד צחקנו שאת יום הולדתי אין סיכוי שתשכחי... היום המאושר בחייך, בה נולדה לך בת אחרי שני בנים מדהימים.

לאחר עשור חברות בינינו, נולדה – עדידוש, בתי הבכורה- כמה שאהבת אותה, וכמה שהיא עצובה, מסרבת להאמין לעובדה שדליה כבר לא תתפעל ממנה...תחבק אותה....לבת המצווה שלה לפני כמה חודשים ספורים כתבת לה "הגשמי את חלומותייך עדידוש, שאיפותייך, מוקפת באהבה של משפחה כזו מקסימה, תומכת ומעודדת..." ואני מבטיחה לך דליה, שהיא תמשיך לממש את חלומותיה ושאפיותיה, ותקבל את מלוא האהבה שאת ידעת כל כך להעניק לכולנו...

כשרועי נולד, שכבתי לאחר לידה סבוכה, בבית החולים בקליפורניה, ובשעות הקטנות של הלילה, אצלי, בעודי סובלת מכאבים נוראיים, את כמו תמיד, דאגת לי, לימדת אותי דרך הטלפון

לנשום נכון, כדי שפחות יכאב. לימדת אותי כיצד לעזור לרועי בקשיים המוטוריים שלו, וכיצד להיות לצידי במעבר מארה"ב לישראל.

נתת לי שלל עצות בשנה שעברה, כיצד ללמד אותו קריאה וכתיבה, כשלא תפס את השיטה....

היית שם – גם בשבילי, עם הרגישות האינסופית שלך- תמיד. לפני יומיים אמר לנו "אימא ואבא, דליה היא לא עוד סתם חברה שלכם, שאני לא מכיר, היא בת משפחה, שאני מאד אוהב, וזה עצוב לי".

מקשר משפחתי נולדה חברות אמיתית, אוהבת, תומכת ומשמעותית ביני לביניך.

למדתי ממך המון,

להיות אמא...

אשתו של....

חברה,

אני.

ממך למדתי לנסות להיות אימא מושלמת אבל לא שלמה,

ממך למדתי שלגדל ילד שני זה כל כך שונה, ודומה לראשונה,

ממך למדתי להאמין, להיאבק, לא להרים ידיים, לנסות ולמצוא את הדרך המתאימה.

ממך למדתי כיצד להיות בן אדם טוב, חברה טובה, כזו שמלאה במחשבות ובמעשים טובים כלפי החברה, המשפחה, החברים.

האימהות שלך, הייתה מודל בעבורי, טבועה בתוכי עמוק, בערבוב של ידע רב, אינטואיציה, והמון אהבה.

לימדת אותי שלגדל ילדים, זו דרך, זו הרפתקה, ורגשות האשמה הם חלק מהמסע, וזה בסדר...

עודדת אותי, כשחזרנו לישראל מארה"ב, לא להתייאש, להמשיך בדרך החזון המקצועית שלי.

אני נפרדת ממך, מוסרת לך חלומות פז, אבל
בליבי תמיד, תמיד, תהיי איתי.

אוהבת אותך כל כך, לעד.

שלך

פז רענן

לא הפסקת לעודד אותי ולשבח את ההורות שלי
ושל גילי- תמיד בהרבה פירגון, חום וחכמה.

חלקתי איתך כל כך הרבה רגעי אושר, וגם כל כך
הרבה רגעי עצב, כאב, וקושי. הייתי לצידך
בחודש האחרון, ראיתי אותך סובלת, נאבקת ולא
מרפה....

זכיתי לקבל ממך חיבוק אחרון, ביום שישי,
בעודך לוחשת לי "פזי, אני כל כך אוהבת אותך,
ועכשיו אני יכולה ללכת לישון, לחלום חלומות פז,
לילה טוב..."

לזכר דליה,

לפני פחות מחודשיים דליה ועומרי באו ללוויה של אבי היקר יצחק. היה יום שמש חורפי, רוח קרה נשבה באותו בוקר עצוב ומר ובכל זאת דליה התייצבה כשבועצם הייתה צריכה להישאר בביתה החם. כל כך דאגתי לה ובאותו זמן ונפעמתי מהאכפתיות והידידות החזקה שדחפה אותה להיות שם בשבילי.

כך נהגה במשך השנים האחרונות בהם גם דליה ואבא שלי היו חולים: גם הוא דאג לה ולעומרי, הרי ההורים שלי כמו אנשים רבים נהנו מהידיים המיומנות של דליה במכון לפיזיותרפיה.

גם לשבעה דליה לא ויתרה וכמובן הביאה עוגת תמרים שבעצמה אפתה....

הרעות בינינו התחילה בדירה המשותפת ברמת אביב כשדליה למדה פיזיותרפיה ואני הוראה במחול. אני זכיתי להיות "שפן ניסיונות" של דליה: ביד אחת טיפלה בגופי ובשנייה החזיקה את המחברת ממנה למדה ושיננה בעל פה את שמות המחלות, השרירים, העצמות, הגידים ועוד.

נועם היה אז רכז קניות ופעם בשבוע היה מביא ארגז מזון. מה היה מביא לדליה? כמובן שעגבניות, מלפפונים, קוט'ז וחלב 1%...

אהבנו לפטפט בלילות לאחר הלימודים המפרכים שלה: לא פעם דיברנו על הקושי הרב להיות רחוקה מאורי ועומרי.

המחול היה הנושא המשותף האהוב על שתינו: דליה רקדה תקופה ארוכה תחת שרביטה של עדה לויט ולימודי פיזיותרפיה היו המשך טבעי לאהבתה לכל הקשור לגוף ומחול. אבא של דליה, דויד, היה מן התומכים והיוזמים הראשיים שעזרו לעדה להקים את ה"אולפן למחול מנשה".

דליה תמיד שמרה וטיפחה את גופה הגמיש והאלגנטי, גווה היה זקוף ומראה היה כשל "פרימה בלרינה". בנפשה תמיד המשיכה לרקוד ובתה שני הגשימה את חלומה.

מאז ששני הייתה בגן ועד היום כשהיא מסיימת י"ב במגמת מחול, אני זוכה ללוותה ולהיות עדה להתפתחותה הנפלאה כרקדנית, היא ירשה את התכונות היפות של דליה ועומרי: כשרון, חכמה, התמדה, התמסרות טוטלית, אהבה וטוב לב.

במשך השנים נפגשנו במסגרת המשפחתית ונהנינו מרגעים קסומים: בנופש ים, על כוס קפה בבית, בבית קפה, במסגרת קבוצת "זמיר" ותמיד ידענו, דני ואני, שזכינו להיות קרובים לזוג מקסים: דליה ועומרי.

היינו מדברים על ילדנו התיכוניסטים, החיילים, על אלה שאחרי צבא ותמיד היה אפשר להתייעץ איתם ולהיות מעודדים ואופטימיים.

אין לי מילים לבטא את הכאב על האובדן, המחשבות על דליה ועל משפחתה מתרוצצות בראשי ולא נותנות לי מנוחה. אני מבינה את היתמות, את הדרך בה מתמודדים עם המחלה הקשה ואיני מוצאת מילות נחמה.

דליוש, בחודש האחרון נתת לי ללטף אותך, להחזיק בידייך, לדבר איתך ואפילו צחקנו והעלינו זיכרונות. ביקשת רק להיות בריאה כדי שתוכלי להמשיך להיות אימא ובעתיד סבתא.

אני רוצה להגיד לך תודה על החברות האמיצה, תודה על הפרגון, האכפתיות, טוב הלב ועל האמון. אני לצידך ולצד משפחתך היקרה.

אוהבת אותך,
דבורה הופמן

דליה אהובתנו.

מה נאמר ביום קשה כל כך.

היית חברה נהדרת. לא יכולנו לבקש חברה טובה יותר ממך.

גם כשהיית עסוקה עד מעל לראש התייצבת כמו חייל, ולא רק בעת צרה או לפתרון בעיות, אלא גם בשמחות הקטנות והגדולות שלנו, וגם כשהיית חולה וחלשה לא ויתרת.

לפני כשלושה חודשים, כשנאוה חזרה מימי השבעה על אביה, חיכתה לה בבית פשטידה ועוגת שוקולד שהצלחת להכין בין הטיפולים הקשים שעברת, וגם דאגת איך שלי מסתדרת.

כל עניין בריאותי שעברנו ליווית אותנו - תמכת, הרגעת.

כל עלון שיצא וכל חג התקשרת, התפעלת וציינת שחשוב לך שמצר יקיים חיי חברה ותרבות, כי מצר זה ביתך ואת הבית אוהבים – כך אמרת.

היית לעמרי בת זוג אוהבת ותומכת, גידלת את אורי, רון ושני באהבה וברגישות, בנית קריירה, וגם כשחלית למדת מקצוע חדש והצלחת לעזור למטופלים שלך.

הבית שלכם היה מאורגן, ועל השיש תמיד עמדה עוגה.

היציאה שלכם לשנת חופש הייתה צעד אמיץ ומתבקש לזוג שכל חייו חי במסגרת קיבוצית, ושמחנו איתכם, כי ידענו שאין מצב שאתם לא חוזרים למצר.

לאחר הפיגוע, כשעדיין הייתם במאור, דאגת להגיע למצר כמעט יום יום ולקחת על עצמך לדאוג לתמר ויעל, כי היית אדם שלוקח אחריות.

השיבה שלכם למצר היתה תקופה שמחה עבורנו, כיף היה לראות אותך חולפת ביעף כל בוקר לעבודה ובחזרה הביתה.

דליה, הפרידה ממך היא מכה קשה למשפחתך וגם לנו החברים.

לעולם לא נשכח אותך.

נאוה ובנצי חברוני

כאשר חברה הולכת לעולמה...

מספר ימים לפני שדליה נפטרה, ביליתי איתה אחר צהריים אחד שהיה מלא בדיבורים, חיוכים, כאבים ועצב. הרגשנו ואמרנו שהיה לנו כיף ביחד.

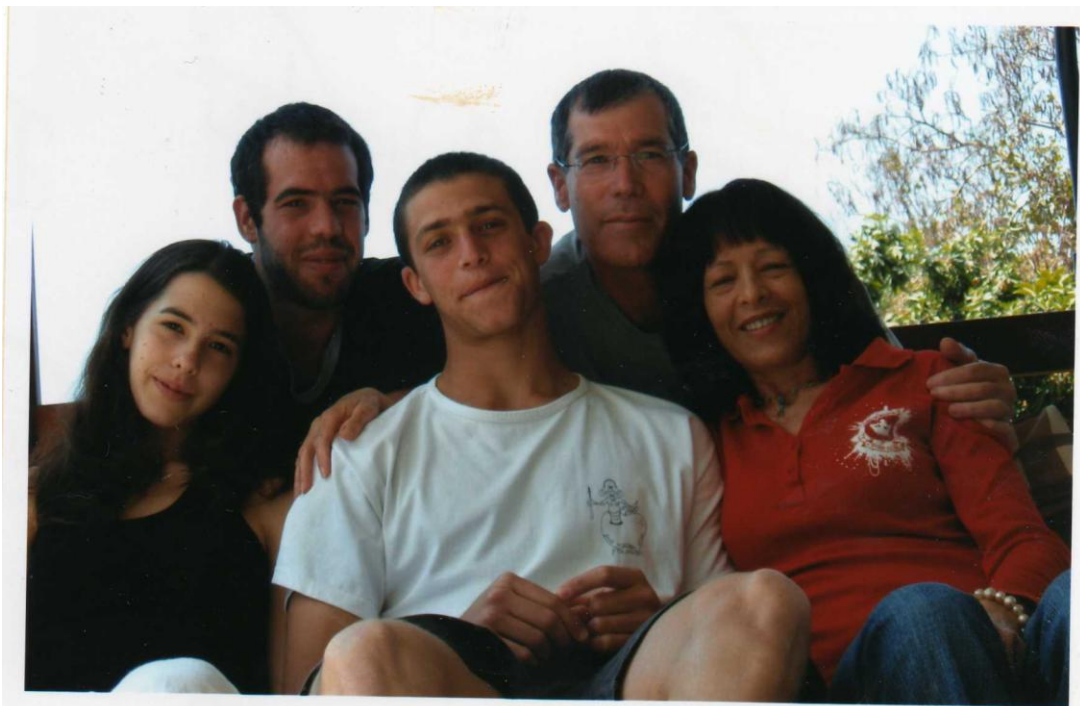
בשוכבה במיטה, כשברור שהמצב בכי רע, ישבתי צמודה אליה, ודיברנו על המשפחות שלנו, על הקיבוץ, כמה חשוב לבנות עוד בתים בגלל הבנים, כמה משמח שיש הריונות, ובין לבין היא עצמה את עיניה ונחה, ובין לבין ביקשה לעצמה כוח שתוכל להבריא, שתוכל להמשיך להיות עם עמרי, אורי, רון ושני ואתנו החברים.

אמרנו שיש תקופות בהם אנחנו צוחקים ויש תקופות בהם אנו בוכים, עכשיו זו התקופה לבכי. מותר לבכות על חיים שנגמרים בגיל צעיר, מותר לבכות על מה שלא תזכה לראות ולחוות, מותר לבכות על אבדן חברה קרובה.

עצוב וכואב היה לדליה להימצא במצבה, עצוב וכואב גם לי על לכתה בטרם עת.

אסתי ברינדט

11.4.2011

רקמה אנושית אחת

כשאמות, משהו ממני ימות בך.

כשתמות, משהו ממך בי ימות איתך.

כי כולנו רקמה אנושית אחת חיה

ואם אחד מאיתנו

הולך מעמנו

משהו מת בנו -

ומשהו, נשאר איתו.

אם נדע, איך להרגיע,

את האיבה, אם רק נדע.

אם נדע להשקיט את זעמנו,

על אף עלבוננו, לומר סליחה.

אם נדע להתחיל מהתחלה.

כי כולנו רקמה אנושית אחת חיה

ואם אחד מאיתנו

הולך מעמנו

משהו מת בנו -

ומשהו, נשאר איתו

מוטי המר
